

Perrongen, på väg hem!

”Ding Dong” Tåg mot Sundsvall avgår om fem minuter, tag plats!

Jag stod där på stationen för att för första gången resa med tåg. Min vandring hade varit lång med strapatser av alla slag och det kändes härligt att kunna avsluta min färd med en sådan här upplevelse. Atmosfären på stationen var stressig och man kände torgskräcken krypa sig närmare in på livet. Jag stod länge kvar helt still på den något fuktiga träperrongen för att uppleva denna händelse så rikt som möjligt.

Det hade regnat under natten så de långa ekbrädorna som utgjorde väntplanet var lite förskjutna och bildade ett mönster som kan liknas till slingriga åar ur ett fågelperspektiv. Jag andades in dofter från alla håll och fick då bland annat en bekräftelse på att det var ett nybygge mina ömma fötter stod på, lukten av kåda trängde långt in i mig och en rysning svepte förbi. Man kunde dessutom, vid närmare titt emellan brädorna, se den före detta väntytan som var täckt av grus och sand där det dessutom låg kranier från de flesta djurarter som blivit manglade av tåget och kastade ifrån människors åsyn, till följd av detta spreds en doft av förruttnelse.

Lokomotivet som skulle dra de fyra vagnarna mot Sundsvall började pysa och tjuta allt mer. I och med detta stressade människorna upp sig likt yra hönor som om de vore jagade av räven.

Man märkte att allt fler människor reste med tåg. För mer och mer märkbart var att stationerna började fyllas av alla sorters figurer, mot tidigare då bara rika hade råd till detta. De gestalter som jag uppmärksammade i den gassande hettan var bland annat en karl som på sin tunnhåriga, illaluktande och svettiga hjässa bar en underlig hatt. Denna huvudbonad var upptill utformad, om man blickade framifrån, så att överdelen såg ut som en vanlig guvernörshatt, rund och proportionerlig utformad, men konturerna upptill utgjorde ett ”M” med mjuka former. Den delen som bildade undre partiet och är till för att skydda mot sol var, även här framifrån sett, utformad som ett vanligt runt fat men de delar som skyddar öronen från sol var uppvikta mot mitten, konstigt nog. En mycket opraktisk hatt med en stark doft av läder som blandades med den äckliga svettlukten och tillsammans blev en frätande doft som trängde in ja inte bara i näsan utan på hela min kropp kände jag mig antastad och sönderbränd. Lukten skulle kunna få vilken kroppsdel som helst att fräta sönder till en hög med slamsor som kan liknas vid en spya från en fylltratts magsäck. Odören träffade mig likt en våg från de vildaste hav när denne äcklige individ passerade mig, uppstötningarna gav sig tillkänna i form av en sur magsaft som trängde sig upp genom strupen och fyllde mina smaklökar. Jag stod en stund tänkande i ett förstenat tillstånd och insåg hur vidrig människan är med sina kropps vätskor som sipprar ifrån alla håll.

När jag hade sansat mig och mannen var utom räckhåll kände jag mig åter igen ivrig att få resa hem. Tåget till Sundsvall hade för en stund sedan lämnat Göteborg och mitt tåg var på ingång. När jag kisade emot solen, som brände på folket med en ohygglig

värme, uppmärksammade jag en dam. Hon var en bit ifrån mig och redan då påminde hon mig om den där pojken från mina hemtrakter. Pojken som vid alla bjudningar, jag har befunnit mig på, vräkt i sig mat som ett svin och gjort att han med åren svällt upp till en övergödd flugsvamp. Man kunde se hur damen på perrongen metodisk vältrade sig fram ibland människorna i hopp om att kunna komma till andra delen av stationen. Ansiktsuttrycket kunde liknas till ett lik ifrån havets dyiga botten som legat med öppen mun i månader med uppsvällda kroppspartier och med ett blå-lila stelt anlete. Det enda som skilde sig ifrån en dränkt kropp var ansiktsfärgen som, på den feta damen, gav ifrån sig en svettig, högröd och flammig min. När människan passerade mig hörde jag ett frenetiskt flåsande av utmattning, som var motbjudande på alla sätt. I en av fruntimrets gungande rörelse framåt stöttes jag emot. Jag tog raskt ett steg tillbaks för att komma undan. Min kropp tål inte kontakt med människors lemmar. Även på denne vältrades dofter. Min kropp, min näsa vädrade svett och damparfym som inte snålats på utan snarare att hon har badat i det för att dölja allt det andra som doftade. Den kraftfulla parfymen gjorde att jag blev bedövd och då inte lika starkt kände den vidriga matlukten som hade täten i detta motbjudande ekipage. Tur var väl det, för vem vet vad jag hade kunnat åstadkomma för att bli av med det som plågade mig i detta skede.

Jag blundade, vände bort mitt ansikte och försökte tänka mig ur denna situation som gjorde att mina ben var som förlamade. Jag hörde mitt tåg tjuta och pysa för avgång vilket fick mig att röra mig raskt till min vagn. Väl på insteget slog en tanke mig på att i detta tåg vältras odörer från människans kött. Det snurrade till av obehag inom mig och jag kände till att jag inte hade något annan utväg än att kliva på tåget. Även om jag kunde vägen hem igen så visste jag att mina krafter inte räckte till. Jag hade inget val utan tog ett djupt andetag och klev in i dimman.